

Справа «Г. проти Франції» (G v. France)

У рішенні, ухваленому 27 вересня 1995 року у справі «Г. проти Франції», Суд постановив, що:

- не було порушення ч. 1 ст. 7 Конвенції.

Обставини справи

Заявник, екзаменатор із правил водіння, був звинувачений 14 грудня 1980 року в отриманні грошової суми за видання водійських прав. Протягом розслідування були висунуті наступні обвинувачення: у корупції в формі сексуальних домагань, у непристойній словесній образі та погрозі фізичним насильством кандидатам на отримання водійських прав.

18 листопада 1982 року Кримінальний суд м. Ренн засудив його як державного службовця до п'яти років ув'язнення (відбування двох з яких було тимчасово відкладене) за отримання хабаря та за непристойні словесні образи та погрозу фізичним насильством у поєднанні з насильством або примусом з боку особи, яка представляє державні органи. Цей вирок був підтвержений апеляційним судом м. Ренн 14 листопада 1983 року. 26 лютого 1985 року касаційний суд скасував останнє рішення з формально-юридичних причин і передав справу на розгляд апеляційного суду м. Анжер.

22 січня 1987 року апеляційний суд м. Анжер відхилив прохання заявника визнати вирок неправосудним, виправдав його щодо звинувачення в корупції в формі сексуальних домагань і визнав винним в інших правопорушеннях. Цей суд засудив його до трьох років ув'язнення.

П. Г. апелював до касаційного суду, доводячи, що приписані йому непристойні словесні образи та погрози на цей час не складали кримінального правопорушення. 25 січня 1989 року касаційний суд відхилив апеляцію заявника на підставі того, що визнання його винним у корупції виправдовує постановлений вирок.

Зміст рішення Суду

Заявник скаржився, що він був визнаний винним згідно з актом, який на момент вчинення правопорушення не вступив в силу. Вирок про ув'язнення був ухвалений щодо нього згідно з Законом від 23 грудня 1980 року. Вирок базувався на Законі, який ще не діяв, тому це становить порушення ч. 1 ст. 7 Конвенції.

Суд підняв свої судові прецеденти, щоб встановити, що ч. 1 ст. 7 Конвенції включає принцип, згідно з яким тільки закон може визначати злочин, призначати покарання та заборонити зворотню дію кримінального закону там, де це погіршує становище обвинуваченого.

У даній справі Суд висловив думку, що порушення, в яких звинувачувався заявник, підпадають під дію колишніх ст. 332 і ст. 333 Кримінального кодексу, які задовільняють вимоги передбачуваності та доступності. Був стабільним судовий прецедент касаційного суду, який був опублікований, а тому доступний для з'ясування змісту понять насильства та зловживання владою. Нові положення в нових ст. 332 і ст. 333 Кримінального кодексу лише підтвердили цей судовий прецедент.

Суд зазначив, що акти, згідно з якими заявник був звинувачений, підпадають під сферу дії нового законодавства. На основі принципу, за яким повинен застосовуватися менш суворий закон, державні суди застосували нову ст. 333 Кримінального кодексу для накладення санкцій так, щоб віднести правопорушення, у скоєнні яких заявник звинувачувався, до менш небезпечних. Таке застосування, визнане зворотною дією закону, було застосовано на користь заявника.

Підсумовуючи, Суд постановив, що порушення ч. 1 ст. 7 Конвенції допущено не було.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.